

Патилата^{на} една кратунка

Като се върна туй лѣто отъ село, Буби си донесе една праздна кратунка за споменъ. Постави я въ шкафчето, изгледа я — хубаво ли стои срѣдъ другитѣ сждове, и се дръпна подсмихнатъ. А кратунката се спотаи, не смѣше думица да продума. Чакъ вечеръта, когато всичко налѣга за сънъ, тя си отдѣхна и се разшава. Една будна още кафена чашка я съзрѣ въ тъмнината и скокна отъ уплаха.

— Ставайте! — разбуди тя задрѣмалитѣ си другарки, тѣ отвориха засѣхнали уста и единъ страненъ шепотъ се понесе изъ цѣлия шкафъ.

— Чакайте, какво има? — сбра ги голѣмата стъклена кана, изслуша тревогата имъ и ги поведе. — Елате да видимъ, каква е тази работа!

— Казвай сега откъде си и какво диришь тукъ? — попита важно нагиздената кана.

— Азъ, азъ, — смутено измѣнка уплашената кратунка, — азъ си висѣхъ на плета въ село.

— Е-е? И какво диришь тукъ? Каква работа ще вършишь тукъ?

— Казвай, казвай! — гракнаха въ единъ гласъ пристрашенитѣ вече чашки. — Знаеш ли да поднасяшь кафе?

— Бобъ зная да готвя азъ. . . — опъна се най-после кратунката. — Доливамъ гърнетата съ бобъ и всѣка заранъ мия нослето на нашъ Кръжльо.